

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ
01033, м. Київ, вул. Жилианська, 14

Суб'єкт права на конституційне подання
45 народних депутатів України

Уповноважений за дорученням:
Уповноважений представник суб'єкта
конституційного подання за дорученням:

Народний депутат України
Дубінський Олександр Анатолійович
вул. Грушевського, 5, м. Київ, 01008
ел. пошта: dubinskyu@rada.gov.ua
тел.: (044) 255-21-51

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини 2 статті 37, статті 45, пункту 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (з подальшими змінами), окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747-IV (з подальшими змінами), Господарського процесуального кодексу України від 06 листопада 1991 року № 1798-XII (з подальшими змінами), Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618-IV (з подальшими змінами), Кримінального процесуального кодексу України від 13.04.2012 року № 4651-VI (з подальшими змінами)

З метою забезпечення конституційного порядку, необхідності дотримання принципу верховенства права, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 7, 51, 52, 75, 84 Закону України «Про Конституційний Суд України», суб'єкт права на конституційне подання ___ народних депутатів України – звертається до Конституційного Суду України з конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини 2 статті 37, статті 45, пункту 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (з подальшими змінами), окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України.

Так, відповідно до положень Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (з подальшими змінами) – офіційно оприлюднено у виданні *Голос України* від 16.07.2016 — / № 132-133:

У складі Верховного Суду діє Велика Палата Верховного Суду (пункт 1 частини 2 статті 37 Закону № 1402-VIII);

1. Велика Палата Верховного Суду є постійно діючим колегіальним органом Верховного Суду, до складу якого входить двадцять один суддя Верховного Суду.

2. Велика Палата Верховного Суду:

1) у визначених законом випадках здійснює перегляд судових рішень у касаційному порядку з метою забезпечення однакового застосування судами норм права;

2) діє як суд апеляційної інстанції у справах, розглянутих Верховним Судом як судом першої інстанції;

3) аналізує судову статистику та вивчає судову практику, здійснює узагальнення судової практики;

4) здійснює інші повноваження, визначені законом.

3. Судді Верховного Суду обираються до Великої Палати зборами суддів відповідних касаційних судів з числа суддів таких касаційних судів.

4. Кожен касаційний суд у складі Верховного Суду обирає по п'ять суддів до Великої Палати Верховного Суду. До складу Великої Палати Верховного Суду також входить Голова Верховного Суду за посадою.

5. Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, здійснює повноваження судді Великої Палати Верховного Суду протягом трьох років (крім Голови Верховного Суду), але не більше двох строків поспіль.

6. Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, а також Голова Верховного Суду не здійснюють правосуддя у відповідному касаційному суді.

7. Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, не може бути обраний на будь-які адміністративні посади, окрім посади Секретаря Великої Палати Верховного Суду.

8. Секретар Великої Палати Верховного Суду обирається з числа суддів Великої Палати строком на три роки та звільняється з посади Великою Палатою шляхом таємного голосування більшістю голосів.

9. Звільнення з посади судді та припинення його повноважень, закінчення строку, на який суддю обрано Секретарем Великої Палати Верховного Суду чи до Великої Палати, припиняє його повноваження як Секретаря Великої Палати Верховного Суду.

10. Секретар Великої Палати:

- 1) організовує роботу Великої Палати і головує на її пленарних засіданнях;
- 2) організовує аналіз судової статистики, вивчення і узагальнення судової практики;
- 3) інформує Пленум Верховного Суду про діяльність Великої Палати;
- 4) здійснює інші повноваження, визначені законом.

11. Засідання Великої Палати Верховного Суду вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу. (стаття 45 Закону № 1402-VIII);

- Не пізніше ніж через десять днів з дня початку роботи Верховного Суду судді кожного касаційного суду проводять збори для вирішення питань внутрішньої діяльності касаційного суду відповідно до цього Закону та обрання суддів до Великої Палати Верховного Суду (пункт 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1402-VIII)

У Кодексі адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV (з подальшими змінами) – офіційно оприлюднено у виданні Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2005, № 35-36, № 37, ст. 446:

Частина третя статті 23:

3. У випадках, визначених цим Кодексом, Велика Палата Верховного Суду переглядає в апеляційному порядку як суд апеляційної інстанції судові рішення у справах, розглянутих Верховним Судом як судом першої інстанції.

Абзац другий частини п'ятнадцятої статті 31:

Розгляд заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами здійснюється палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою, якщо рішення, що переглядається, ухвалено відповідно палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою.

Частина восьма статті 33:

8. Незалежно від того, у якому складі розглядалася справа, перегляд судових рішень за виключними обставинами з підстав, визначених пунктами 1, 2 частини п'ятої статті 361 цього Кодексу, здійснюється колегією у складі трьох або більшої непарної кількості суддів, а з підстав, визначених пунктом 3 частини п'ятої статті 361 цього Кодексу, - Великою Палатою Верховного Суду.

Частина дев'ята статті 33:

9. У визначених цим Кодексом випадках перегляд судових рішень судом касаційної інстанції здійснюється судовою палатою Касаційного адміністративного суду (палатою), об'єднаною

палатою Касаційного адміністративного суду (об'єднаною палатою) або Великою Палатою Верховного Суду (Великою Палатою).

Частина одинадцята статті 33:

11. Засідання об'єднаної палати, Великої Палати вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу.

Частина шоста статті 37:

6. Суддя, який брав участь у вирішенні адміністративної справи в суді першої, апеляційної, касаційної інстанції, не може брати участі у розгляді заяви про перегляд судового рішення за виключними обставинами у цій адміністративній справі. Положення цієї частини не застосовуються у випадку розгляду заяви про перегляд судового рішення за виключними обставинами з підстав, визначених пунктом 3 частини п'ятої статті 361 цього Кодексу, Великою Палатою Верховного Суду.

Частина сьома статті 40:

7. Питання про відвід судді Великої Палати не підлягає передачі на розгляд іншому судді та розглядається Великою Палатою.

Пункт п'ятий частини другої статті 236:

5) перегляду судового рішення у подібних правовідносинах (в іншій справі) у касаційному порядку палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду - до набрання законної сили судовим рішенням касаційної інстанції;

Частина восьма статті 249:

8. Суд вищої інстанції може постановити окрему ухвалу в разі допущення судом нижчої інстанції неправильного застосування норм матеріального права або порушення норм процесуального права, незалежно від того, чи є такі порушення підставою для скасування або зміни судового рішення. Такі самі повноваження має Велика Палата Верховного Суду щодо питань передачі справ на розгляд Великої Палати.

Частина п'ята статті 266:

5. Судом апеляційної інстанції у справах, визначених частиною другою цієї статті, є Велика Палата Верховного Суду. Судове рішення Верховного Суду у таких справах набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

Частина шоста статті 266:

6. У разі подання апеляційної скарги судове рішення Верховного Суду, якщо його не скасовано, набирає законної сили після набрання законної сили рішенням Великої Палати Верховного Суду за наслідками апеляційного перегляду.

Частина сьома статті 266:

7. На рішення Вищої ради правосуддя, ухвалене за результатами розгляду скарги на рішення її Дисциплінарної палати, може бути подана скарга до Великої Палати Верховного Суду. Така скарга розглядається за правилами касаційного провадження, встановленими цим Кодексом.

Частина восьма статті 266:

8. Велика Палата Верховного Суду за наслідками розгляду справи щодо оскарження рішення Вищої ради правосуддя, ухваленого за результатами розгляду скарги на рішення її Дисциплінарної палати, може скасувати оскаржуване рішення Вищої ради правосуддя або залишити його без змін. У випадку скасування судом рішення Вищої ради правосуддя, ухваленого за результатами розгляду скарги на рішення її Дисциплінарної палати, Вища рада правосуддя розглядає відповідну дисциплінарну справу повторно.

Частина третя статті 278:

3. Судами апеляційної інстанції є відповідні апеляційні адміністративні суди. Судом апеляційної інстанції у справах, розглянутих відповідно до частини третьої статті 273 та частини сьомої статті 277 цього Кодексу апеляційним адміністративним судом в апеляційному окрузі, що включає місто Київ, є Верховний Суд. Судом апеляційної інстанції у справах, розглянутих відповідно до частини третьої статті 273 цього Кодексу Верховним Судом, є Велика Палата Верховного Суду.

Частина четверта статті 285:

4. Апеляційна скарга на судове рішення Верховного Суду у справі про дострокове припинення повноважень народного депутата України може бути подана до Великої Палати Верховного Суду протягом десяти днів із дня його проголошення.

Частина п'ята статті 285:

5. Велика Палата Верховного Суду розглядає справу у десятиденний строк після закінчення строку на апеляційне оскарження з повідомленням учасників справи.

Частина 11 статті 290:

11. Рішення Верховного Суду у зразковій справі підлягає перегляду Великою Палатою Верховного Суду за правилами перегляду рішень в апеляційному порядку, визначеному цим Кодексом.

Частина третя статті 292:

3. Велика Палата Верховного Суду переглядає в апеляційному порядку судові рішення Верховного Суду, ухвалені ним як судом першої інстанції.

Частина третя статті 311:

3. Велика Палата Верховного Суду як суд апеляційної інстанції може розглянути справу без повідомлення учасників справи (в порядку письмового провадження), якщо характер спірних правовідносин та предмет доказування у справі не вимагають участі сторін.

Частина третя статті 346:

3. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає справу на розгляд Великої Палати, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду.

Частина четверта статті 346:

4. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Великої Палати.

Частина п'ята статті 346:

5. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії або палати, має право передати справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо дійде висновку, що справа містить виключну правову проблему і така передача необхідна для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики.

Частина шоста статті 346:

6. Справа підлягає передачі на розгляд Великої Палати Верховного Суду, коли учасник справи оскаржує судові рішення з підстав порушення правил предметної юрисдикції, крім випадків, якщо:

- 1) учасник справи, який оскаржує судове рішення, брав участь у розгляді справи в судах першої чи апеляційної інстанції і не заявляв про порушення правил предметної юрисдикції;
- 2) учасник справи, який оскаржує судове рішення, не обґрунтував порушення судом правил предметної юрисдикції наявністю судових рішень Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду у справі з подібною підставою та предметом позову у подібних правовідносинах;
- 3) Велика Палата Верховного Суду вже виклала у своїй постанові висновок щодо питання предметної юрисдикції спору у подібних правовідносинах.

Частина перша статті 347:

1. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується судом за власною ініціативою або за клопотанням учасника справи.

Частина друга статті 347:

2. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується більшістю від складу суду, що розглядає справу.

Частина третя статті 347:

3. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати може бути вирішене до прийняття постанови судом касаційної інстанції.

Частина четверта статті 347:

4. Про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду суд постановляє ухвалу із викладенням мотивів необхідності відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у рішенні, визначеному в частинах першій - четвертій статті 346 цього Кодексу, або із обґрунтуванням підстав, визначених у частинах п'ятій або шостій статті 346 цього Кодексу.

Частина п'ята статті 347:

5. Суддя, не згодний із рішенням про передачу (відмову у передачі) справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати, письмово викладає свою окрему думку в ухвалі про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду або в постанові, прийнятій за результатами касаційного розгляду.

Частина п'ята статті 347:

5. Суддя, не згодний із рішенням про передачу (відмову у передачі) справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати, письмово викладає свою окрему думку в ухвалі про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду або в постанові, прийнятій за результатами касаційного розгляду.

Частина шоста статті 347:

6. Якщо Велика Палата Верховного Суду дійде висновку про відсутність підстав для передачі справи на її розгляд, а також якщо дійде висновку про недоцільність розгляду справи Великою Палатою Верховного Суду, зокрема через відсутність виключної правової проблеми, наявність висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Великої Палати Верховного Суду, або якщо Великою Палатою Верховного Суду вже висловлена правова позиція щодо юрисдикції спору у подібних правовідносинах, справа повертається (передається) відповідній колегії (палаті, об'єднаній палаті) для розгляду, про що постановляється ухвала. Справа, повернута на розгляд колегії (палати, об'єднаної палати), не може бути передана повторно на розгляд Великої Палати.

Частина сьома статті 347:

7. Після передачі справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати визначений у ній суддя-доповідач у разі необхідності звертається до відповідних фахівців Науково-консультативної ради при Верховному Суді стосовно підготовки наукового висновку щодо застосування норми права, питання щодо якого стало підставою для передачі справи на розгляд Великої Палати, крім випадків, коли висновок щодо застосування цієї норми у подібних правовідносинах був раніше отриманий Верховним Судом.

Частина 3 статті 365:

3. Заява про перегляд судового рішення з підстави, визначеної пунктом 3 частини п'ятої статті 361 цього Кодексу, подається до Верховного Суду і розглядається у складі Великої Палати Верховного Суду.

Підпункт 2 пункту першого Перехідних положень:

2) якщо адміністративна справа за заявою про перегляд судових рішень Верховним Судом України відповідно до правил, що діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу, повинна розглядатися

на спільному засіданні відповідних судових палат Верховного Суду України, - така справа після її отримання Касаційним адміністративним судом передається на розгляд Великої Палати Верховного Суду;

Підпункт 5 пункту першого Перехідних положень:

5) позовні заяви та апеляційні скарги на судові рішення в адміністративних справах, які подані до Вищого адміністративного суду України як суду першої або апеляційної інстанції та розгляд яких не закінчено до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються до Касаційного адміністративного суду та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу; позовні заяви щодо оскарження рішень Вищої ради правосуддя, ухвалених за результатами розгляду скарг на рішення її Дисциплінарної палати, які подані до Вищого адміністративного суду України та розгляд яких не закінчено до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються до Великої Палати Верховного Суду і розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу;

Підпункт 6 пункту першого Перехідних положень:

б) заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, подані до Вищого адміністративного суду України, Верховного Суду України та не розглянуті до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються відповідно до Касаційного адміністративного суду, Великої Палати Верховного Суду та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу;

Підпункт 7 пункту першого Перехідних положень:

7) заяви і скарги, зазначені в підпунктах 1, 3 - 6 цього пункту, передаються відповідно до Касаційного адміністративного суду, Великої Палати Верховного Суду за розпорядженням керівника апарату суду, до якого подані такі заяви і скарги, протягом тридцяти днів з дня набрання чинності цією редакцією Кодексу;

Підпункт 8 пункту першого Перехідних положень:

8) суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів або палати (об'єднаної палати), передає справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія або палата (об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду України.

Якщо Велика Палата Верховного Суду дійде висновку про відсутність підстав для передачі справи на її розгляд, справа повертається (передається) відповідній колегії суддів або палаті (об'єднаній палаті) для розгляду, про що постановляється ухвала. Справа, повернута на розгляд колегії суддів (палати, об'єднаної палати), не може бути передана повторно на розгляд Великої Палати Верховного Суду;

У Господарському процесуальному кодексі України від 06.11.1991 № 1798-ХІІ (з подальшими змінами) – офіційно оприлюднено у виданні Відомості Верховної Ради України, 1992, N 6 (11.02.92), ст. 56:

Абзац другий частини п'ятнадцятої статті 32:

Розгляд заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами здійснюється палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою, якщо рішення, що переглядається, ухвалено відповідно палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою.

Частина п'ята статті 33:

5. У визначених цим Кодексом випадках перегляд судових рішень судом касаційної інстанції здійснюється судовою палатою Касаційного господарського суду (палатою), об'єднаною палатою Касаційного господарського суду (об'єднаною палатою) або Великою Палатою Верховного Суду (Великою Палатою).

Частина сьома статті 33:

7. Засідання об'єднаної палати, Великої Палати вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу.

Частина дев'ята статті 33:

9. Незалежно від того, у якому складі розглядалася справа, перегляд судових рішень за виключними обставинами з підстав, визначених пунктами 1, 3 частини третьої статті 320 цього Кодексу, здійснюється колегією у складі трьох або більшої непарної кількості суддів, а з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 320, - Великою Палатою Верховного Суду.

Частина шоста статті 39:

6. Питання про відвід судді Великої Палати не підлягає передачі на розгляд іншому судді та розглядається Великою Палатою.

Пункт 7 частини першої статті 228:

7) перегляду судового рішення у подібних правовідносинах (в іншій справі) у касаційному порядку палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду.

Частина десята статті 246:

10. Суд вищої інстанції може постановити окрему ухвалу в разі допущення судом нижчої інстанції порушення норм матеріального або процесуального права, незалежно від того, чи є такі порушення підставою для скасування або зміни судового рішення. Такі самі повноваження має Велика Палата Верховного Суду щодо питань передачі справ на розгляд Великої Палати Верховного Суду.

Частина десята статті 246:

10. Суд вищої інстанції може постановити окрему ухвалу в разі допущення судом нижчої інстанції порушення норм матеріального або процесуального права, незалежно від того, чи є такі порушення підставою для скасування або зміни судового рішення. Такі самі повноваження має Велика Палата Верховного Суду щодо питань передачі справ на розгляд Великої Палати Верховного Суду.

Частина третя статті 302:

3. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати передає справу на розгляд Великої Палати, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду.

Частина четверта статті 302:

4. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Великої Палати.

Частина п'ята статті 302:

5. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії або палати, має право передати справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо дійде висновку, що справа містить виключну правову проблему і така передача необхідна для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики.

Частина шоста статті 302:

6. *Справа підлягає передачі на розгляд Великої Палати Верховного Суду, коли учасник справи оскаржує судове рішення з підстав порушення правил предметної чи суб'єктної юрисдикції, крім випадків, якщо:*

1) учасник справи, який оскаржує судове рішення, брав участь у розгляді справи в судах першої чи апеляційної інстанції і не заявляв про порушення правил предметної чи суб'єктної юрисдикції;

2) учасник справи, який оскаржує судове рішення, не обґрунтував порушення судом правил предметної чи суб'єктної юрисдикції наявністю судових рішень Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду у справі з подібною підставою та предметом позову у подібних правовідносинах;

3) Велика Палата Верховного Суду вже викладала у своїй постанові висновок щодо питання предметної чи суб'єктної юрисдикції спору у подібних правовідносинах.

Частина перша статті 303:

1. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується судом за власною ініціативою або за клопотанням учасника справи.

Частина друга статті 303:

2. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується більшістю від складу суду, що розглядає справу.

Частина третя статті 303:

3. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати може бути вирішене до прийняття постанови судом касаційної інстанції.

Частина четверта статті 303:

4. Про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду суд постановляє ухвалу із викладенням мотивів необхідності відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у рішенні, визначеному в частинах першій - четвертій статті 302 цього Кодексу, або із обґрунтуванням підстав, визначених у частинах п'ятій або шостій статті 302 цього Кодексу.

Частина п'ята статті 303:

5. Суддя, не згодний із рішенням про передачу (відмову у передачі) справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду, письмово викладає свою окрему думку в ухвалі про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду або в постанові, прийнятій за результатами касаційного розгляду.

Частина шоста статті 303:

6. Якщо Велика Палата Верховного Суду дійде висновку про відсутність підстав для передачі справи на її розгляд, а також якщо дійде висновку про недоцільність розгляду справи Великою Палатою Верховного Суду, зокрема через відсутність виключної правової проблеми, наявність висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Великої Палати Верховного Суду, або якщо Великою Палатою Верховного Суду вже висловлена правова позиція щодо юрисдикції спору у подібних правовідносинах, справа повертається (передається) відповідній колегії (палаті, об'єднаній палаті) для розгляду, про що постановляється ухвала. Справа, повернута на розгляд колегії (палати, об'єднаної палати), не може бути передана повторно на розгляд Великої Палати.

Частина сьома статті 303:

7. Після передачі справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду визначений у ній суддя-доповідач у разі необхідності звертається до відповідних фахівців Науково-консультативної ради при Верховному Суді стосовно підготовки наукового висновку щодо застосування норми права, питання щодо якого стало підставою для передачі справи на розгляд Великої Палати, крім випадків, коли висновок щодо застосування цієї норми у подібних правовідносинах був раніше отриманий Верховним Судом.

Частина друга статті 315:

2. У постанові палати, об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду має міститися висновок про те, як саме повинна застосовуватися норма права, із застосуванням якої не погодилася колегія суддів, палата, об'єднана палата, що передала справу на розгляд палати, об'єднаної палати, Великої Палати.

Частина шоста статті 321:

6. Заява про перегляд судового рішення з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 320 цього Кодексу, подається до Верховного Суду і розглядається у складі Великої Палати.

Підпункт 2 пункту першого Перехідних положень:

2) якщо господарська справа за заявою про перегляд судових рішень Верховним Судом України відповідно до правил, що діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу, повинна розглядатися на спільному засіданні відповідних судових палат Верховного Суду України, - така справа після її отримання Касаційним господарським судом передається на розгляд Великої Палати Верховного Суду;

Підпункт 5 пункту першого Перехідних положень:

5) заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, подані до Вищого господарського суду України, Верховного Суду України та не розглянуті до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються відповідно до Касаційного господарського суду, Великої Палати Верховного Суду та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу;

Підпункт 7 пункту першого Перехідних положень:

7) суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів або палати (об'єднаної палати), передає справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія або палата (об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду України. Якщо Велика Палата Верховного Суду дійде висновку про відсутність підстав для передачі справи на її розгляд, справа повертається (передається) відповідній колегії суддів або палаті (об'єднаній палаті) для розгляду, про що постановляється ухвала. Справа, повернута на розгляд колегії суддів (палати, об'єднаної палати), не може бути передана повторно на розгляд Великої Палати Верховного Суду;

У Цивільному процесуальному кодексі України від 18.03.2004 № 1618-IV (з подальшими змінами) – офіційно оприлюднено у виданні Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 40-41, 42, ст.492:

Частина тринадцята статті 33:

13. Розгляд заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами здійснюється тим самим складом суду, який ухвалив рішення, що переглядається, якщо справа розглядалася суддею одноособово або у складі колегії суддів. Якщо такий склад суду

сформувати неможливо, суддя або колегія суддів для розгляду заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами визначається в порядку, встановленому частиною першою цієї статті.

Розгляд заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами здійснюється палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою, якщо рішення, що переглядається, ухвалено відповідно палатою, об'єднаною палатою або Великою Палатою.

Частина п'ята статті 34:

5. У визначених цим Кодексом випадках перегляд судових рішень судом касаційної інстанції здійснюється судовою палатою Касаційного цивільного суду (палатою), об'єднаною палатою Касаційного цивільного суду (об'єднаною палатою) або Великою Палатою Верховного Суду (Великою Палатою).

Частина сьома статті 34:

7. Засідання об'єднаної палати, Великої Палати вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу.

Частина дев'ята статті 34:

9. Незалежно від того, у якому складі розглядалася справа, перегляд судових рішень за виключними обставинами з підстав, визначених пунктами 1, 3 частини третьої статті 423 цього Кодексу, здійснюється колегією у складі трьох або більшої непарної кількості суддів, а з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 423 цього Кодексу, - Великою Палатою Верховного Суду.

Частина шоста статті 40:

6. Питання про відвід судді Великої Палати не підлягає передачі на розгляд іншому судді та розглядається Великою Палатою.

Пункт 10 частини першої статті 252:

10) перегляду судового рішення у подібних правовідносинах (у іншій справі) у касаційному порядку палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою Верховного Суду.

Частина десята статті 262:

10. Суд вищої інстанції може постановити окрему ухвалу в разі допущення судом нижчої інстанції порушення норм матеріального або процесуального права, незалежно від того, чи є такі порушення підставою для скасування або зміни судового рішення. Такі самі

повноваження має Велика Палата Верховного Суду щодо питань передачі справ на розгляд Великої Палати Верховного Суду.

Абзац другий частини першої статті 401:

Попередній розгляд справи палатою, об'єднаною палатою, Великою Палатою не проводиться.

Частина третя статті 403:

3. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає справу на розгляд Великої Палати, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду.

Частина четверта статті 403:

4. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Великої Палати.

Частина п'ята статті 403:

5. Суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії або палати, має право передати справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо дійде висновку, що справа містить виключну правову проблему і така передача необхідна для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики.

Частина шоста статті 403:

6. Справа підлягає передачі на розгляд Великої Палати Верховного Суду, коли учасник справи оскаржує судове рішення з підстав порушення правил предметної чи суб'єктної юрисдикції, крім випадків, якщо:

1) учасник справи, який оскаржує судове рішення, брав участь у розгляді справи в судах першої чи апеляційної інстанції і не заявляв про порушення правил предметної чи суб'єктної юрисдикції;

2) учасник справи, який оскаржує судове рішення, не обґрунтував порушення судом правил предметної чи суб'єктної юрисдикції наявністю судових рішень Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного

суду у справі з подібною підставою та предметом позову у подібних правовідносинах;

3) Велика Палата Верховного Суду вже викладала у своїй постанові висновок щодо питання предметної чи суб'єктної юрисдикції спору у подібних правовідносинах.

Частина перша статті 404:

1. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується судом за власною ініціативою або за клопотанням учасника справи.

Частина друга статті 404:

2. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується більшістю від складу суду, що розглядає справу.

Частина третя статті 404:

3. Питання про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати може бути вирішене до прийняття постанови судом касаційної інстанції.

Частина четверта статті 404:

4. Про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду суд постановляє ухвалу із викладенням мотивів необхідності відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у рішенні, визначеному в частинах першій - четвертій статті 403 цього Кодексу, або із обґрунтуванням підстав, визначених у частинах п'ятій або шостій статті 403 цього Кодексу.

Частина п'ята статті 404:

5. Суддя, не згодний із рішенням про передачу (відмову у передачі) справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати, письмово викладає свою окрему думку в ухвалі про передачу справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду або в постанові, прийнятій за результатами касаційного розгляду.

Частина шоста статті 404:

6. Якщо Велика Палата Верховного Суду дійде висновку про відсутність підстав для передачі справи на її розгляд, а також якщо дійде висновку про недоцільність розгляду справи Великою Палатою Верховного Суду, зокрема через відсутність виключної правової проблеми, наявність висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні

Великої Палати Верховного Суду, або якщо Великою Палатою Верховного Суду вже висловлена правова позиція щодо юрисдикції спору у подібних правовідносинах, справа повертається (передається) відповідній колегії (палаті, об'єднаній палаті) для розгляду, про що постановляється ухвала. Справа, повернута на розгляд колегії (палати, об'єднаної палати), не може бути передана повторно на розгляд Великої Палати.

Частина сьома статті 404:

7. Після передачі справи на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати визначений у ній суддя-доповідач у разі необхідності звертається до відповідних фахівців Науково-консультативної ради при Верховному Суді стосовно підготовки наукового висновку щодо застосування норми права, питання щодо якого стало підставою для передачі справи на розгляд Великої Палати, крім випадків, коли висновок щодо застосування цієї норми у подібних правовідносинах був раніше отриманий Верховним Судом.

Частина друга статті 416:

2. У постанові палати, об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду має міститися висновок про те, як саме повинна застосовуватися норма права, із застосуванням якої не погодилася колегія суддів, палата, об'єднана палата, що передала справу на розгляд палати, об'єднаної палати, Великої Палати.

Частина третя статті 425:

3. Заява про перегляд судового рішення з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 423 цього Кодексу, подається до Верховного Суду і розглядається у складі Великої Палати.

Підпункт 2 пункту першого Перехідних положень:

2) якщо цивільна справа за заявою про перегляд судових рішень Верховним Судом України відповідно до правил, що діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу, повинна розглядатися на спільному засіданні відповідних судових палат Верховного Суду України, - така справа після її отримання Касаційним цивільним судом передається на розгляд Великої Палати Верховного Суду;

Підпункт 5 пункту першого Перехідних положень:

5) заяви про перегляд судового рішення за нововиявленими обставинами, подані до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ, Верховного Суду України та не розглянуті до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються відповідно до Касаційного цивільного суду, Великої

Палати Верховного Суду та розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу;

Підпункт 7 пункту першого Перехідних положень:

7) суд, який розглядає справу в касаційному порядку у складі колегії суддів або палати (об'єднаної палати), передає справу на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія або палата (об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду України. Якщо Велика Палата Верховного Суду дійде висновку про відсутність підстав для передачі справи на її розгляд, справа повертається (передається) відповідній колегії суддів або палаті (об'єднаній палаті) для розгляду, про що постановляється ухвала. Справа, повернута на розгляд колегії суддів (палати, об'єднаної палати), не може бути передана повторно на розгляд Великої Палати Верховного Суду;

У Кримінальному процесуальному кодексі України від 13.04.2012 № 4651-VI (з подальшими змінами) – офіційно оприлюднено у виданні Відомості Верховної Ради України, 2013 р., №№ 9-13, ст. 88:

Частина шоста статті 31:

6. У визначених цим Кодексом випадках кримінальне провадження в касаційному порядку здійснюється судовою палатою Касаційного кримінального суду (палатою), об'єднаною палатою Касаційного кримінального суду (об'єднаною палатою) або Великою Палатою Верховного Суду (Великою Палатою).

Частина дев'ята статті 31:

9. Засідання об'єднаної палати, Великої Палати вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу.

Частина десята статті 31:

10. Незалежно від того, у якому складі розглядалося кримінальне провадження, перегляд судового рішення в суді першої або апеляційної інстанції за виключними обставинами здійснюється колегією у складі трьох або більшої непарної кількості суддів, а у Верховному Суді - у складі Великої Палати.

Частина п'ята статті 33:

5. Кримінальне провадження за виключними обставинами здійснюється з підстав, визначених пунктами 1, 3 частини третьої

статті 459 цього Кодексу, судом, який ухвалив рішення, що переглядається, а з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 459 цього Кодексу, - Великою Палатою Верховного Суду.

Частина третя статті 434-1:

3. Суд, який розглядає кримінальне провадження в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає таке кримінальне провадження на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Верховного Суду у складі колегії суддів (палати, об'єднаної палати) іншого касаційного суду.

Частина четверта статті 434-1:

4. Суд, який розглядає кримінальне провадження в касаційному порядку у складі колегії суддів, палати або об'єднаної палати, передає таке кримінальне провадження на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо така колегія суддів (палата, об'єднана палата) вважає за необхідне відступити від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного в раніше ухваленому рішенні Великої Палати.

Частина п'ята статті 434-1:

5. Суд, який розглядає кримінальне провадження в касаційному порядку у складі колегії або палати, має право передати таке кримінальне провадження на розгляд Великої Палати Верховного Суду, якщо дійде висновку, що справа містить виключну правову проблему і така передача необхідна для забезпечення розвитку права та формування єдиної правозастосовчої практики.

Частина перша статті 434-2:

1. Питання про передачу кримінального провадження на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується судом за власною ініціативою або за клопотанням учасника справи.

Частина друга статті 434-2:

2. Питання про передачу кримінального провадження на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду вирішується більшістю від складу, що його розглядає.

Частина третя статті 434-2:

3. Питання про передачу кримінального провадження на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду може бути вирішене до прийняття постанови судом касаційної інстанції.

Частина четверта статті 434-2:

4. Про передачу кримінального провадження на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду суд постановляє ухвалу з викладенням мотивів необхідності відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у рішенні, визначеному частинами першою - четвертою статті 434 І цього Кодексу, або із обґрунтуванням підстав, визначених частиною п'ятою статті 434 І цього Кодексу.

Частина п'ята статті 434-2:

5. Суддя, не згодний з рішенням про передачу (відмову у передачі) кримінального провадження на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду, письмово викладає свою окрему думку в ухвалі про передачу кримінального провадження на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати або в постанові, прийнятій за результатами касаційного розгляду.

Частина шоста статті 434-2:

6. Якщо Велика Палата Верховного Суду дійде висновку про відсутність підстав для передачі кримінального провадження на її розгляд, таке кримінальне провадження повертається відповідній колегії (палаті, об'єднаній палаті) для подальшого розгляду, про що постановляється ухвала. Кримінальне провадження, повернуте на розгляд колегії (палати, об'єднаної палати) не може бути передано повторно на розгляд Великої Палати Верховного Суду.

Частина сьома статті 434-2:

7. Після передачі кримінального провадження на розгляд палати, об'єднаної палати або Великої Палати Верховного Суду визначений у ньому суддя-доповідач у разі необхідності звертається до відповідних фахівців Науково-консультативної ради при Верховному Суді стосовно підготовки наукового висновку щодо застосування норми права, питання щодо якого стало підставою для передачі справи на розгляд Великої Палати Верховного Суду, крім випадків, коли висновок щодо застосування цієї норми у подібних правовідносинах був раніше отриманий Верховним Судом.

Частина четверта статті 442:

4. У постанові палати, об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду має міститися висновок про те, як саме повинна застосовуватися норма права, із застосуванням якої не погодилася колегія суддів або палата, об'єднана палата, що передала справу відповідно на розгляд палати, об'єднаної палати, Великої Палати Верховного Суду.

Частина третя статті 463:

3. Заява про перегляд судового рішення за виключними обставинами у разі встановлення міжнародною судовою установою, юрисдикція якої визнана Україною, порушення Україною міжнародних зобов'язань при вирішенні цієї справи судом подається до Верховного Суду для її розгляду у складі Великої Палати.

Абзац шостий підпункту 2 пункту 21 Перехідних положень:

обладнання залів судового засідання у необхідній кількості технічними засобами фіксування кримінального провадження та технічними засобами проведення дистанційного провадження в режимі відеоконференції у кількості не менше двох залів на кожний місцевий суд, не менше чотирьох залів на кожний апеляційний суд, не менше п'яти залів на Кримінальний касаційний суд, не менше п'яти залів на Велику Палату Верховного Суду;

Автор конституційного подання – народні депутати України, вважають, що оспорювані положення Закону не відповідають вимогам статті 6, статті 8, частини другої статті 19, частини 3 статті 125 частини першої і другої статті 128, статті 129 Конституції України, з огляду на нижчевикладене.

I. Щодо невідповідності оспорюваних норм вимогам частини першої і другої статті 128 Конституції України.

У Конституції України встановлено, що Україна є суверенна і незалежна, демократична, правова держава (стаття 1); державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією України межах і відповідно до законів України (стаття 6); в Україні визнається і діє принцип верховенства права (частина перша статті 8); органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19); незалежність і недоторканність судді гарантуються Конституцією і

законами України; вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється (частини перша, друга статті 126).

Відповідно до частини третьої статті 125 Конституції України Верховний Суд є найвищим судом у системі судоустрою України.

Конституційно визначений статус Верховного Суду зумовлює наявність відповідних функцій та повноважень. Згідно зі статтею 36 Закону № 1402 Верховний Суд є найвищим судом у системі судоустрою України, який забезпечує сталість та єдність судової практики у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом; здійснює правосуддя як суд касаційної інстанції, а у випадках, визначених процесуальним законом, – як суд першої або апеляційної інстанції, в порядку, встановленому процесуальним законом; забезпечує однакове застосування норм права судами різних спеціалізацій у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом (частина перша, пункти 1, 6 частини другої).

Конституційний Суд України в Рішенні від 18 лютого 2020 року № 2-р/2020 дійшов висновку, що органи державної влади, закріплені в Конституції України, мають особливий статус конституційних органів, тому ліквідація, зміна найменування, а також перегляд їх конституційно визначених функцій і повноважень у спосіб, що істотно (докорінно) змінює їх конституційну природу, можливі лише після внесення змін до Основного Закону України у порядку, передбаченому його розділом XIII „Внесення змін до Конституції України“; за своєю юридичною природою найвища інстанція судової гілки влади має забезпечувати єдність та сталість судової практики всіх судів, які входять до системи судоустрою України, а тому її конституційний статус полягає у безперервності здійснення повноважень від часу прийняття Основного Закону України (абзац другий пункту 4, перше речення абзацу другого пункту 7 мотивувальної частини).

Згідно з Конституцією України до повноважень Верховної Ради України належить прийняття законів (пункт 3 частини першої статті 85); виключно законами України визначаються, зокрема, судоустрій, судочинство, статус суддів (пункт 14 частини першої статті 92); в Україні діє Вища рада правосуддя, яка вживає заходів щодо забезпечення незалежності суддів (пункт 7 частини першої статті 131).

Визначальною властивістю судової влади в демократичній правовій державі є її самостійність, що означає її інституційну відокремленість від органів законодавчої та виконавчої влади, неприпустимість впливу останніх на виконання суддями їх професійних функцій, у тому числі й у спосіб не обумовленої суспільними прагненнями законодавчої реорганізації, зміни системи судоустрою. Належно виконувати свою конституційну функцію щодо

здійснення правосуддя в Україні (частина перша статті 124 Конституції України) може лише незалежна, позаполітична судова влада, складовою якої є закріплені Конституцією України суди.

Верховна Рада України, приймаючи закони, не має права допускати невідповідностей щодо будь-яких положень, прямо закріплених в Конституції України (третє речення абзацу четвертого пункту 1 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 23 грудня 1997 року № 7-зп). Таким чином, Верховна Рада України, приймаючи закони України на виконання відповідних норм Конституції України, повинна дотримуватись конституційно визначених меж, зокрема тих, що стосуються статусу, організації, функціонування, діяльності як відповідних органів, так і їх посадових осіб.

Згідно пункту 4 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1402-VIII конкурс оголошувався й проводився на посади суддів відповідних касаційних судів Верховного Суду (рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 7 листопада 2016 року № 145/зп-16 зі змінами внесеними 15 листопада 2016 року № 152/зп-16), за результатами якого переможців конкурсу було призначено на посади суддів у касаційних судах, що зазначені у пунктах 2-5 статті 37 Закону № 1402-VIII.

Конкурс на зайняття посад суддів Великої Палати Верховного Суду рішенням Вищої кваліфікаційної комісії суддів України не оголошувався і не проводився.

Відповідно до положень статті 45 Закону № 1402-VIII Велика Палата Верховного Суду є постійно діючим колегіальним органом Верховного Суду, до складу якого входить двадцять один суддя, що здійснює повноваження судді Великої Палати Верховного Суду протягом трьох років (крім Голови Верховного Суду), але не більше двох строків поспіль. Судді Верховного Суду обираються до Великої Палати зборами суддів відповідних касаційних судів з числа суддів цих касаційних судів.

Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, (а також Голова Верховного Суду) не здійснює правосуддя у відповідному касаційному суді.

Повноваження Великої Палати Верховного Суду щодо здійснення перегляду судових рішень у касаційному порядку з метою забезпечення однакового застосування судами норм права лише у визначених законом випадках; як судом апеляційної інстанції у справах, розглянутих Верховним Судом як судом першої інстанції, аналізу судової статистики, вивчення та узагальнення судової практики, обрання Секретаря Великої Палати Верховного Суду, підтверджують її організаційну і процесуальну

самостійність, як окремого судового органу, що одночасно функціонує з окремими касаційними судами (пункт перший частини другої статті 37 Закону № 1402-VIII).

На таке вказують і процесуальні повноваження Великої Палати Верховного Суду, визначені Законом України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» від 3 жовтня 2017 року № 2147-VIII (відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 31, с. 45), опублікованим у газеті «Голос України», (далі – Закон № 2147-VIII), яким внесено зміни до процесуальних кодексів.

Так, згідно Закону № 2147-VIII у частині другій статті 356 Кодексу адміністративного судочинства України, частині другій статті 315 Господарського процесуального кодексу України, частині другій статті 416 Цивільного процесуального кодексу України, частині четвертій статті 442 Кримінального процесуального кодексу України передбачено повноваження Великої Палати Верховного Суду як найвищого судового органу давати висновок про те, як саме повинна застосовуватися норма права, із застосуванням якої не погодилася колегія суддів, палата, об'єднана палата відповідного касаційного суду.

Положеннями частини дев'ятої статті 45 Закону № 1402-VIII передбачено лише звільнення з посади судді Великої Палати Верховного Суду, та припинення його повноважень внаслідок закінчення строку, на який суддю обрано до Великої Палати.

Відсутність у Законі № 1402-VIII прямого положення, яке б давало судді Великої Палати Верховного Суду після припинення його повноважень, відновитись на посаді судді відповідного касаційного суду, додатково підтверджують окремий статус цього судового органу.

Суддів, згідно з Конституцією України (статті 127, 128) та Законом № 1402-VIII, призначають лише на вакантну посаду судді до конкретного касаційного суду як юридичної особи.

Законом № 1401-VIII внесено зміни у статтю 128 Конституції України, згідно якої призначення на посаду судді здійснюється Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя в порядку, встановленому законом.

Отже, положення статті 45 та пункту 12 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1402-VIII щодо обрання суддів Великої Палати Верховного Суду зборами суддів відповідних касаційних судів з числа суддів цих касаційних судів, без проведення конкурсу на заміщення вакантних посад суддів Великої Палати Верховного Суду та призначення

їх на цю посаду не Президентом України за поданням Вищої ради правосуддя, не відповідає вимогам частини першої і другої статті 128 Конституції України.

II. Щодо невідповідності оспорюваних норм положенням статей 125 і 129 Конституції України.

Як уже зазначалось, Законом № 1401-VIII внесено зміни до Конституції України в частині правосуддя і статтею 125 Конституції України визначено «Верховний Суд, як найвищий суд у системі судоустрою України». При цьому частина третя статті 125 Конституції України (за аналогіями статей 75, 113 Конституції України), не містить у визначенні назви і статусу Верховного Суду як єдиного судового органу, структурних підрозділів з окремою назвою «касаційний суд» і «Велика Палата Верховного Суду», які є самостійними судовими органами і одночасно з Верховним Судом діють від його імені, здійснюючи касаційні повноваження.

Конституційний Суд України у підпункті 16 пункту 3 мотивувальної частини рішення від 23 грудня 1997 року № 7-зп уже зазначав про неконституційність такого законодавчого врегулювання при прийнятті Закону України «Про Рахункову палату», коли Верховна Рада України по суті наділила своїми повноваженнями здійснення парламентського фінансово-економічного контролю створену нею Рахункову палату, що *«означало б перерозподіл конституційної компетенції шляхом прийняття Закону, що можливо тільки шляхом внесення змін до Конституції України відповідно до розділу XIII Конституції України»*.

Наголошуючи на виключних повноваженнях Верховної Ради України (пункт 14 частини першої статті 85 Конституції України), *«які Верховна Рада України має здійснювати самостійно, за допомогою парламентського контролю у межах, визначених Конституцією України»* (пункт 33 частини першої статті 85 Конституції України), Конституційний Суд України у підпункті 18 пункту 3 цього рішення вирішив, що *«делегування цих повноважень іншому органу Конституція України не передбачає»*. А тому, делегування конституційних повноважень, якими наділена Верховна Рада України, Рахунковій палаті – органу який створено Законом, визнано такими, що не відповідають Конституції України.

Відповідно делегування Верховною Радою України конституційних повноважень Верховного Суду, як найвищого суду у системі судоустрою України, іншому суду - Великій Палаті Верховного Суду - не відповідає вимогам частини третьої статті 125 Конституції України.

Наведене підтверджується положеннями частини другої статті 129 Конституції України про те, що «судочинство провадиться суддею одноособово, колегією суддів чи судом присяжних», здійснюється Верховним Судом, як єдиним найвищим судом у системі судоустрою України (стаття 125 Конституції України), а не Великою Палатою Верховного Суду.

Внесеними змінами Законом № 1401-VIII у статті 125 Конституції України ліквідовано систему судів загальної юрисдикції і передбачено Верховний Суд, як найвищий суд у системі судоустрою України, повноваження якого узгоджуються з основною засадою судочинства, передбаченою пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України - «забезпечення права у визначених законом випадках на касаційне оскарження судового рішення». При цьому, Конституційним Судом України було надано Висновок у справі за зверненням Верховної Ради України про надання висновку щодо відповідності доопрацьованого законопроекту про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) вимогам статей 157 і 158 Конституції України від 30.01.2016 року № 2-в/2016 в якому не згадується про існування такого органу як «Велика Палата Верховного Суду».

Отже, згідно з Конституцією України Верховний Суд України, зазнавши лише семантичних змін у назві, але не змінивши свого конституційно-правового статусу, залишається найвищим судовим органом. Разом з тим, частина третя статті 125 Конституції України не містить у визначенні назви і статусу Верховного Суду як єдиного судового органу, структурного підрозділу з окремою назвою «Велика Палата Верховного Суду», який є самостійними судовим органом і одночасно з Верховним Судом діє від його імені, здійснюючи касаційні та в окремих випадках апеляційні повноваження, а тому зміст оспорюваних положень Закону № 1402-VIII стосовно складу та структури Верховного Суду є неконституційними, оскільки не відповідають положенням статей 125 і 129 Конституції України.

Фактично всупереч Конституції України судова система очолюється неконституційним органом “Великою Палатою Верховного Суду”, який тільки за назвою є частиною Верховного Суду, а за функціями та компетенцією є окремим від Верховного Суду судом, який виступає як суд вищої порівняно з Верховним Судом інстанцією, судді якого призначаються у порушення єдиного статусу судді за непередбаченою у Конституції України процедурою.

Така ж логіка прослідковується із рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 62 народних депутатів України

щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 3 частини другої статті 18, статей 32, 33, 34, 35, 36, 37, підпункту 5 пункту 3 розділу VII “Прикінцеві та перехідні положення” Закону України “Про судоустрій України” (справа про Касаційний суд України) від 11 грудня 2003 року № 20-рп/2003, яким визнано неконституційним створення Касаційного Суду України – фактично суду, про який немає згадки в Конституції України.

Зокрема, у вказаному рішенні Конституційний Суд України зазначає: *«Системний аналіз положень частин другої, третьої, четвертої статті 125 і пункту 8 частини третьої статті 129 Конституції України засвідчує, що побудова системи судів загальної юрисдикції узгоджується зі стадіями судочинства, відповідними формами провадження (зокрема, в апеляційній і касаційній інстанціях). За змістом цих положень апеляційною інстанцією названі апеляційні суди, а касаційне провадження може здійснюватися у відповідних судах, визначених статтею 125 Конституції України. Внутрішня організація і порядок діяльності судових органів, повноваження та кількість судових інстанцій, склад суду при відправленні правосуддя тощо на основі конституційних засад судоустрою і судочинства визначаються виключно законом згідно з пунктом 14 частини першої статті 92 Конституції України.*

Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що утворення в системі судів загальної юрисдикції Касаційного суду України суперечить статтям 125, 131 Конституції України».

Крім того, у своїх попередніх рішеннях Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що конституційний принцип незалежності суддів забезпечує важливу роль судової влади в механізмі захисту прав і свобод людини і громадянина та є запорукою реалізації права на судовий захист, передбаченого частиною першою статті 55 Основного Закону України; положення Конституції України стосовно незалежності суддів, яка є невід’ємним елементом статусу суддів та їх професійної діяльності, пов’язані з принципом поділу державної влади та обумовлені необхідністю забезпечувати основи конституційного ладу й права людини, гарантувати самостійність і незалежність судової влади; гарантії незалежності суддів як необхідні умови здійснення правосуддя неупередженим, безстороннім і справедливим судом встановлені у базових законах з питань судоустрою, судочинства, статусу суддів, мають конституційний зміст і разом з визначеними Основним Законом України складають єдину систему гарантій незалежності суддів та повинні бути реально забезпечені (рішення від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004 у справі про незалежність суддів як складову їхнього статусу).

Згідно зі статтею 125 Конституції України судоустрій в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації; відповідно до закону можуть діяти вищі спеціалізовані суди (частини перша, четверта). Відповідно до статті 17 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», судоустрій будується за принципами територіальності, спеціалізації та інстанційності; найвищим судом у системі судоустрою є Верховний Суд; систему судоустрою складають: 1) місцеві суди; 2) апеляційні суди; 3) Верховний Суд; для розгляду окремих категорій справ відповідно до цього Закону в системі судоустрою діють вищі спеціалізовані суди (частини перша - третя).

У свою чергу, суди спеціалізуються на розгляді цивільних, кримінальних, господарських, адміністративних справ, а також справ про адміністративні правопорушення (частина перша статті 18).

Принцип територіальності характеризує побудову системи судів загальної юрисдикції в контексті мережевого поширення судової юрисдикції на територію держави. *Принцип спеціалізації* полягає насамперед у тому, що суди мають бути організовані з урахуванням особливостей предмета судових справ за відповідною юрисдикцією та зумовленого цими особливостями виду судочинства. *Спеціалізована юрисдикція* передбачає процесуальну спеціалізацію, відповідно до якої особливості процедури розгляду конкретних справ, що підлягають юрисдикції певних спеціалізованих судів, мають бути оптимізовані до властивостей справ, які вони розглядають. Інакше кажучи, *спеціалізовані суди повинні здійснювати правосуддя за нормами спеціальних процесуальних кодексів, які максимально пристосовані до розгляду тих категорій справ, що віднесені до їх компетенції.*

Таким чином, усі суди в Україні поділяються за територіальним критерієм та є спеціалізованими за видами справ, які вони розглядають: загальні суди (цивільні, кримінальні справи, а також справи про адміністративні правопорушення); адміністративні суди (адміністративні справи); господарські суди (господарські справи).

Змістовний та системний аналіз конституційних норм, зокрема частини першої, четвертої статті 125 Конституції, які вказують на те, що судоустрій в Україні будується за принципами територіальності та спеціалізації, дає підстави стверджувати, що Основний Закон України передбачає утворення тільки вищих спеціалізованих судів (у встановленому порядку) у межах відповідних юрисдикцій, де порядок розгляду справ, окрім інших аспектів, визначається спеціальним процесуальним законом (Цивільним процесуальним кодексом України - для цивільних справ, Кримінальним процесуальним кодексом України - для кримінальних, Кодексом адміністративного судочинства України - для адміністративних, Кодексом

України про адміністративні правопорушення - для справ про адміністративні правопорушення).

Відсутність окремого процесуального закону є однією з основних ознак відсутності відповідної спеціалізації, яка визначена Конституцією України. Оскільки спеціалізація суду є конституційним принципом правосуддя, то суд, утворений з його порушенням є особливим, а не спеціалізованим. А за Конституцією України утворення особливих судів не допускається (частина шоста статті 125 Конституції України).

Принципи територіальності і спеціалізації характеризуються ідеєю єдності і цілісності судової влади: *жодний із судів не повинен наділятися особливим статусом*, а суди мають розрізнятися між собою лише предметом відання, колом та обсягом повноважень.

Відповідно до частини шостої статті 125 Основного Закону України створення надзвичайних та особливих судів не допускається.

Конституційний Суд України у своєму Висновку у справі про Римський Статут Міжнародного кримінального суду від 11 липня 2001 року № 3-в/2001 констатував, що надзвичайними і особливими судами за змістом статті 125 Конституції України є, по-перше, не міжнародні, а національні суди, по-друге, суди, створені для підміни звичайних судів, які належним чином не дотримують встановлених законом процедур (абзац сьомий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Висновку).

Велика Палата Верховного Суду створена для вирішення окремої категорії справ, що ще раз підтверджує її особливий статус.

Наявність ознак особливого суду також вбачається у запроваджених Законом № 1402-VIII винятках щодо процедури відбору та призначення на посаду судді Великої Палати Верховного Суду, які суттєво відрізняються від конституційної (загальної) процедури відбору і призначення суддів.

У розділі XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1402-VIII передбачено ліквідацію Верховного Суду України виключно у зв'язку із семантичними змінами в його назві. При цьому Верховний Суд України, змінюючи свою назву на Верховний Суд, не змінює свого конституційного статусу; йому за Законом № 1402-VIII при збереженні нинішніх функцій лише повернуто повноваження суду касаційної інстанції, які він мав до 2010 року, та надано деякі інші повноваження. Крім того, збільшено до 200 кількість суддів у його складі, яку раніше (у 2010 році) було зменшено з майже 100 до 48. Положеннями Закону № 1402-VIII касаційні функції покладено на підрозділи Верховного Суду, названі в цьому Законі «касаційними

судами» певної спеціалізації, замість судових палат з розгляду справ певної спеціалізації.

Конституційний Суд України вважає, що органи державної влади, закріплені в Конституції України, мають особливий статус конституційних органів, тому ліквідація, зміна найменування, а також перегляд їх конституційно визначених функцій і повноважень у спосіб, що істотно (докорінно) змінює їх конституційну природу, можливі лише після внесення змін до Основного Закону України у порядку, передбаченому його розділом XIII „Внесення змін до Конституції України“.

Конституційний Суд України виходить з того, що при внесенні змін до Конституції України має бути забезпечений принцип інституційної безперервності, який означає, що органи державної влади, встановлені Основним Законом України, продовжують функціонувати в інтересах Українського народу та реалізовувати свої повноваження, виконувати завдання і функції, визначені у Конституції України, незалежно від цих змін, якщо тільки цими змінами не передбачено істотну (докорінну) зміну їх конституційного статусу, у тому числі їх ліквідацію.

У Конституції України до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII (далі – Закон № 1401) було передбачено, що Верховний Суд України має статус найвищого судового органу у системі судів загальної юрисдикції (частина друга статті 125). Після набрання чинності Законом № 1401, яким внесено зміни до Конституції України, Верховний Суд набув статусу найвищого суду у системі судуоустрою України (частина третя статті 125 Основного Закону України).

Системний аналіз положень Конституції України „найвищий судовий орган у системі судів загальної юрисдикції“ та „найвищий суд у системі судуоустрою України“ у взаємозв'язку з положеннями законів України з питань судуоустрою та судочинства дає Конституційному Суду України підстави стверджувати, що вилучення слова „України“ – власної назви держави – із словесної конструкції „Верховний Суд України“ не вплинуло на конституційний статус цього органу державної влади.

За своєю юридичною природою найвища інстанція судової гілки влади має забезпечувати єдність та сталість судової практики всіх судів, які входять до системи судуоустрою України, а тому її конституційний статус полягає у безперервності здійснення повноважень від часу прийняття Основного Закону України.

Таким чином, положеннями Закону № 1402-VIII касаційні функції покладено на підрозділи Верховного Суду, названі в цьому Законі «*касаційними судами*» певної спеціалізації, замість *судових палат з розгляду справ певної спеціалізації*. Однак створення окрім чотирьох підрозділів Верховного Суду (Касаційного адміністративного суду, Касаційного господарського суду, Касаційного кримінального суду, Касаційного цивільного суду) відповідно до Закону № 1402-VIII п'ятого, не касаційного, підрозділу, а саме Великої Палати Верховного Суду, не відповідає положенням Конституції України.

III. Щодо невідповідності оспорюваних норм вимогам статей 6, 8, частині 2 статті 19 Конституції України.

Конституція України містить низку фундаментальних щодо здійснення державної влади положень, за якими: права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (частина друга статті 3); ніхто не може узурпувати державну владу (частина четверта статті 5); державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову; органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Конституцією України межах і відповідно до законів України (стаття 6); в Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй; норми Конституції України є нормами прямої дії (стаття 8); органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина друга статті 19).

Названі конституційні приписи, перебуваючи у взаємозв'язку, відображають фундаментальне положення конституціоналізму щодо необхідності обмеження державної влади з метою забезпечення прав і свобод людини та зобов'язують наділених державною владою суб'єктів діяти виключно відповідно до установлених Конституцією України цілей їх утворення.

Здійснення державної влади відповідно до вказаних конституційних приписів, зокрема на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, завдяки визначеній Основним Законом України системі стримувань і противаг забезпечує стабільність конституційного ладу, запобігає узурпації державної

влади та узурпації виключного права народу визначати і змінювати конституційний лад в Україні. У Рішенні від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005 Конституційний Суд України наголосив, що будь-які дії держави, її органів або посадових осіб, що призводять до узурпації права визначати і змінювати конституційний лад в Україні, яке належить виключно народові, є неконституційними і незаконними (підпункт 4.4 пункту 4 мотивувальної частини).

Згідно із статтею 6 Конституції України державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених цією Конституцією межах і відповідно до законів України.

З цього приводу Конституційний Суд України вказав, що державна влада здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову, які урівноважують одна одну системою стримувань і противаг (абзац 4 пункту 3 мотивувальної частини Рішення від 7 травня 2002 року № 8-рп/2002).

Поділ державної влади є структурною диференціацією трьох рівнозначних основних функцій держави: законодавчої, виконавчої, судової. Він відображає функціональну визначеність кожного з державних органів, передбачає не тільки розмежування їх повноважень, а й їх взаємодію, систему взаємних стримувань та противаг, які мають на меті забезпечення їх співробітництва як єдиної державної влади.

Принцип поділу державної влади набуває сенсу лише за тієї умови, коли всі органи державної влади діють у межах єдиного правового поля. Це означає, що органи законодавчої, виконавчої та судової влади здійснюють свої повноваження у встановлених Основним Законом України межах і відповідно до законів України (частина 2 статті 6 Конституції України). Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (частина 2 статті 19 Конституції України). Неухильне додержання органами законодавчої, виконавчої та судової влади Конституції та законів України забезпечує реалізацію принципу поділу влади і є запорукою їх єдності, важливою передумовою стабільності, підтримання громадського миру і злагоди в державі (абзац 4 підпункту 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 1 квітня 2008 року № 4-рп/2008).

Стаття 8 Конституції України передбачає, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є

нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.

За юридичною позицією Конституційного Суду України верховенство права - це панування права в суспільстві; верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо; всі ці елементи права об'єднуються якістю, що відповідає ідеології справедливості, ідеї права, яка значною мірою дістала відображення в Конституції України; справедливість - одна з основних засад права, є вирішальною у визначенні його як регулятора суспільних відносин, одним із загальнолюдських вимірів права; у сфері реалізації права справедливість проявляється, зокрема, у рівності всіх перед законом, цілях законодавця і засобах, що обираються для їх досягнення (підпункт 4.1 пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004).

Конституційний Суд України в абзаці другому пункту 4 мотивувальної частини Рішення від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005 зазначив, що діяльність правотворчих і правозастосовних органів держави має здійснюватися за принципами справедливості, гуманізму, верховенства і прямої дії норм Конституції України, а повноваження - у встановлених Основним Законом України межах і відповідно до законів.

Конституційний Суд України у Рішенні від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010 вказав, що одним із елементів конституційного принципу верховенства права є принцип правової визначеності, у якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями; обмеження будь-якого права повинне базуватися на критеріях, які дадуть змогу особі відокремлювати правомірну поведінку від протиправної (абзац третій підпункту 3.1 пункту 3 мотивувальної частини).

Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй; норми Конституції України є нормами прямої дії (частини друга, третя статті 8 Основного Закону України).

Пряма дія норм Конституції України означає, що ці норми застосовуються безпосередньо; законами України та іншими нормативно-правовими актами можна лише розвивати конституційні норми, а не змінювати їх зміст (абзац другий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної

частини Рішення Конституційного Суду України від 8 вересня 2016 року № 6-рп/2016).

В даному ж випадку на переконання суб'єкта конституційного подання Верховна Рада України ухваливши оспорювані положення Закону № 1402-VIII встановила положення та регламентувала правовий порядок в розріз з прямими нормами Конституції України.

Отже, оспорювані положення Закону не відповідають вимогам статей 6, 8, частині 2 статті 19 Конституції України.

IV. Щодо неконституційності оспорюваних норм Кодексу адміністративного судочинства України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України.

У попередніх розділах даного конституційного подання було обґрунтовано невідповідність вимогам статті 6, статті 8, частині другій статті 19, частині 3 статті 125, частині першій і другій статті 128, статті 129 Конституції України положень Закону № 1402-VIII щодо обрання суддів Великої Палати Верховного Суду та стосовно складу та структури Верховного Суду.

Тобто, було обґрунтовано, що судова система очолюється неконституційним органом “Великою Палатою Верховного Суду”, який тільки за назвою є частиною Верховного Суду, а за функціями та компетенцією є окремим від Верховного Суду судом, який виступає як суд вищої порівняно з Верховним Судом інстанцією, судді якого призначаються у порушення єдиного статусу судді за непередбаченою у Конституції України процедурою.

Втім, діяльність вказаного органу крім Закону № 1402-VIII також регламентована нормами Кодексу адміністративного судочинства України, Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кримінального процесуального кодексу України.

Тому, з огляду на неконституційність створення та функціонування Великої Палати Верховного Суду виникає необхідність у визнанні неконституційними норм процесуальних кодексів, якими врегульовано її діяльність, оскільки такі норми процесуальних кодексів не відповідають вимогам статті 8 Конституції України.

V. Щодо висновку Венеціанської комісії.

Європейська комісія за демократію через право або Венеціанська комісія - дорадчий орган Ради Європи з питань конституційного права, котрий надає

висновки про відповідність проектів законодавчих актів європейським стандартам та цінностям. Європейська комісія за демократію через право, утворена у 1990 році згідно з Резолюцією 90(6) КМ РЄ про Часткову угоду, яка заснувала цю інституцію.

Венеціанська комісія є загальновизнаним європейським та світовим консультативним юридичним органом. Особливого значення мають висновки Комісії з питань, які стосуються відповідності європейським стандартам проектів законодавчих актів або законів.

Відповідно до Статті 2 Статуту до складу Венеціанської комісії входять незалежні експерти, які отримали міжнародне визнання завдяки своєму досвіду роботи в демократичних інститутах або через свій внесок у зміцнення права та розвиток політичних наук.

У своєму Висновку щодо проекту змін до Конституції України в частині правосуддя, затвердженого Конституційною Комісією 4 вересня 2015 року, прийнятий Венеціанською комісією на її 104-му пленарному засіданні (м. Венеція, 23–24 жовтня 2015 року) Венеціанська комісія підтримала внесення змін до Конституції України в частині правосуддя, в тому числі, внесення змін до статті 125 Конституції України щодо визначення, що «Верховний Суд є найвищим судом у системі судоустрою України».

Венеціанська комісія не висловлювала та не підтримувала таку структуру Верховного Суду, яка передбачена статтею 37 Закону № 1402-VIII, зокрема щодо створення Великої Палати Верховного Суду, як фактично окремого особливого суду.

VI. Щодо невідкладності розгляду конституційного подання.

Згідно з статтею 75 Закону України „Про Конституційний Суд України“ строк конституційного провадження не повинен перевищувати шість місяців, якщо інше не встановлено цим Законом (частина друга); строк конституційного провадження не може перевищувати один календарний місяць для справ щодо яких Сенат, Велика палата визнали конституційне провадження невідкладним (пункт 3 частини третьої).

Відповідно до § 47 Регламенту Конституційного Суду України питання про визнання конституційного провадження у справі невідкладним розглядається на засіданні Сенату, Великої палати одночасно з розглядом питання про форму конституційного провадження у справі за пропозицією Судді-доповідача у справі. На засіданні Сенату, Великої палати постановляється ухвала про визнання конституційного провадження у справі невідкладним.

Порушені у конституційному поданні питання мають особливе суспільне значення.

За таких обставин правова ситуація, потребує невідкладного реагування з боку Конституційного Суду України для відновлення верховенства Конституції України.

Відповідно, справа потребує розгляду у найкоротші строки, а тому конституційне провадження має бути визнано невідкладним.

На підставі вищевикладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 7, 51, 52, 75, 84 Закону України «Про Конституційний Суд України», §47 Регламенту Конституційного Суду України, —

ПРОСИМО СУД:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням.

2. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними) положення пункту 1 частини 2 статті 37, статті 45, пункту 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (з подальшими змінами), а саме:

- У складі Верховного Суду діє Велика Палата Верховного Суду (пункт 1 частини 2 статті 37 Закону № 1402-VIII);

- 1. Велика Палата Верховного Суду є постійно діючим колегіальним органом Верховного Суду, до складу якого входить двадцять один суддя Верховного Суду.

2. Велика Палата Верховного Суду:

1) у визначених законом випадках здійснює перегляд судових рішень у касаційному порядку з метою забезпечення однакового застосування судами норм права;

2) діє як суд апеляційної інстанції у справах, розглянутих Верховним Судом як судом першої інстанції;

3) аналізує судову статистику та вивчає судову практику, здійснює узагальнення судової практики;

4) здійснює інші повноваження, визначені законом.

3. Судді Верховного Суду обираються до Великої Палати зборами суддів відповідних касаційних судів з числа суддів таких касаційних судів.

4. Кожен касаційний суд у складі Верховного Суду обирає по п'ять суддів до Великої Палати Верховного Суду. До складу Великої Палати Верховного Суду також входить Голова Верховного Суду за посадою.

5. Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, здійснює повноваження судді Великої Палати Верховного Суду протягом трьох років (крім Голови Верховного Суду), але не більше двох строків поспіль.

6. Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, а також Голова Верховного Суду не здійснюють правосуддя у відповідному касаційному суді.

7. Суддя Верховного Суду, обраний до Великої Палати, не може бути обраний на будь-які адміністративні посади, окрім посади Секретаря Великої Палати Верховного Суду.

8. Секретар Великої Палати Верховного Суду обирається з числа суддів Великої Палати строком на три роки та звільняється з посади Великою Палатою шляхом таємного голосування більшістю голосів.

9. Звільнення з посади судді та припинення його повноважень, закінчення строку, на який суддю обрано Секретарем Великої Палати Верховного Суду чи до Великої Палати, припиняє його повноваження як Секретаря Великої Палати Верховного Суду.

10. Секретар Великої Палати:

1) організовує роботу Великої Палати і головує на її пленарних засіданнях;

2) організовує аналіз судової статистики, вивчення і узагальнення судової практики;

3) інформує Пленум Верховного Суду про діяльність Великої Палати;

4) здійснює інші повноваження, визначені законом.

11. Засідання Великої Палати Верховного Суду вважається правомочним, якщо на ньому присутні не менше ніж дві третини її складу (стаття 45 Закону № 1402-VIII);

- Не пізніше ніж через десять днів з дня початку роботи Верховного Суду судді кожного касаційного суду проводять збори для вирішення питань внутрішньої діяльності касаційного суду відповідно до цього Закону та обрання суддів до Великої Палати Верховного Суду (пункт 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону № 1402-VIII).

3. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 23 Кодексу адміністративного судочинства України.

4. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) абзац другий частини п'ятнадцятої статті 31 Кодексу

адміністративного судочинства України в частині формулювань «Великою Палатою»

5. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину восьму статті 33 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«а з підстав, визначених пунктом 3 частини п'ятої статті 361 цього Кодексу, - Великою Палатою Верховного Суду»*.

6. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину дев'яту статті 33 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Великою Палатою Верховного Суду (Великою Палатою)»*.

7. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину одинадцятую статті 33 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

8. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 37 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Положення цієї частини не застосовуються у випадку розгляду заяви про перегляд судового рішення за виключними обставинами з підстав, визначених пунктом 3 частини п'ятої статті 361 цього Кодексу, Великою Палатою Верховного Суду»*.

9. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 37 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Положення цієї частини не застосовуються у випадку розгляду заяви про перегляд судового рішення за виключними обставинами з підстав, визначених пунктом 3 частини п'ятої статті 361 цього Кодексу, Великою Палатою Верховного Суду»*.

10. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину сьому статті 40 Кодексу адміністративного судочинства України.

11. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) пункт п'ятий частини другої статті 236 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Великою Палатою Верховного Суду»*.

12. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину восьму статті 249 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Такі самі повноваження має Велика Палата Верховного Суду щодо питань передачі справ на розгляд Великої Палати»*.

13. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України.

14. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України.

15. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину сьому статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України.

16. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину восьму статті 266 Кодексу адміністративного судочинства України.

17. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 278 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Судом апеляційної інстанції у справах, розглянутих відповідно до частини третьої статті 273 цього Кодексу Верховним Судом, є Велика Палата Верховного Суду»*.

18. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 285 Кодексу адміністративного судочинства України.

19. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 285 Кодексу адміністративного судочинства України.

20. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину одинадцяту статті 290 Кодексу адміністративного судочинства України.

21. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 292 Кодексу адміністративного судочинства України.

22. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 311 Кодексу адміністративного судочинства України.

23. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 346 Кодексу адміністративного судочинства України.

24. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 346 Кодексу адміністративного судочинства України.

25. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 346 Кодексу адміністративного судочинства України.

26. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 346 Кодексу адміністративного судочинства України.

27. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину першу статті 347 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

28. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину другу статті 347 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

29. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 347 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання «*Великої Палати*».

30. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 347 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

31. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 347 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювань «*Великої Палати Верховного Суду*» та «*Великої Палати*».

32. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 347 Кодексу адміністративного судочинства України.

33. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину сьому статті 347 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання «*Великої Палати*».

34. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 365 Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання «*Великої Палати*».

35. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 2 пункту першого Перехідних положень Кодексу адміністративного судочинства України.

36. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 5 пункту першого Перехідних положень Кодексу

адміністративного судочинства України в частині формулювання *«позовні заяви щодо оскарження рішень Вищої ради правосуддя, ухвалених за результатами розгляду скарг на рішення її Дисциплінарної палати, які подані до Вищого адміністративного суду України та розгляд яких не закінчено до набрання чинності цією редакцією Кодексу, передаються до Великої Палати Верховного Суду і розглядаються спочатку за правилами, що діють після набрання чинності цією редакцією Кодексу»*.

37. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 6 пункту першого Перехідних положень Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

38. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 7 пункту першого Перехідних положень Кодексу адміністративного судочинства України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

39. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 8 пункту першого Перехідних положень Кодексу адміністративного судочинства України.

40. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) абзац другий частини п'ятнадцятої статті 32 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювань *«Великою Палатою»*.

41. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 33 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великою Палатою Верховного Суду (Великою Палатою)»*.

42. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 33 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

43. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину дев'яту статті 33 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«а з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 320, - Великою Палатою Верховного Суду»*.

44. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 39 Господарського процесуального кодексу України.

45. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) пункт 7 частини першої статті 228 Господарського

процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великою Палатою Верховного Суду»*.

46. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину десяту статті 246 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Такі самі повноваження має Велика Палата Верховного Суду щодо передачі справ на розгляд Великої Палати Верховного Суду»*.

47. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 302 Господарського процесуального кодексу України.

48. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 302 Господарського процесуального кодексу України.

49. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 302 Господарського процесуального кодексу України.

50. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 302 Господарського процесуального кодексу України.

51. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину першу статті 303 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

52. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину другу статті 303 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

53. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 303 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

54. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 303 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

55. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 303 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

56. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 303 Господарського процесуального кодексу України.

57. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину сьому статті 303 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»* та *«Великої Палати»*.

58. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину другу статті 315 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

59. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 321 Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

60. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 2 пункту першого Перехідних положень Господарського процесуального кодексу України.

61. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 5 пункту першого Перехідних положень Господарського процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

62. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 7 пункту першого Перехідних положень Господарського процесуального кодексу України.

63. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину тринадцяту статті 33 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювань *«Великою палатою»*.

64. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 34 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великою Палатою Верховного Суду (Великою Палатою)»*.

65. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину сьому статті 34 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

66. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину дев'яту статті 34 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«а з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 423 цього Кодексу, - Великою Палатою Верховного Суду»*.

67. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 40 Цивільного процесуального кодексу України.

68. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) пункт 10 частини першої статті 252 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великою Палатою Верховного Суду*».

69. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину десяту статті 262 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання «*Такі самі повноваження має Велика Палата Верховного Суду щодо питань передачі справ на розгляд Великої Палати Верховного Суду*».

70. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) абзац другий частини першої статті 401 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великою Палатою*».

71. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 403 Цивільного процесуального кодексу України.

72. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 403 Цивільного процесуального кодексу України.

73. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 403 Цивільного процесуального кодексу України.

74. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 403 Цивільного процесуального кодексу України.

75. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину першу статті 404 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

76. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину другу статті 404 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

77. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 404 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

78. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 404 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

79. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 404 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

80. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 404 Цивільного процесуального кодексу України.

81. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину сьому статті 404 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

82. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину другу статті 416 Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

83. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 425 Цивільного процесуального кодексу України.

84. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 2 пункту першого Перехідних положень Цивільного процесуального кодексу України.

85. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 5 пункту першого Перехідних положень Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

86. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 5 пункту першого Перехідних положень Цивільного процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

87. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним) підпункт 7 пункту першого Перехідних положень Цивільного процесуального кодексу України.

88. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 31 Кримінального процесуального кодексу України.

89. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину дев'яту статті 31 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати»*.

90. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину десятю статті 31 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«а у Верховному Суді - у складі Великої Палати»*.

91. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 33 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«а з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 459 цього Кодексу, - Великою Палатою Верховного Суду»*.

92. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 33 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«а з підстави, визначеної пунктом 2 частини третьої статті 459 цього Кодексу, - Великою Палатою Верховного Суду»*.

93. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 434-1 Кримінального процесуального кодексу України.

94. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 434-1 Кримінального процесуального кодексу України.

95. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 434-1 Кримінального процесуального кодексу України.

96. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину першу статті 434-2 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

97. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину другу статті 434-2 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

98. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 434-2 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

99. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 434-2 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

100. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину п'яту статті 434-2 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання *«Великої Палати Верховного Суду»*.

101. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину шосту статті 434-2 Кримінального процесуального кодексу України.

102. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину сьому статті 434-2 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

103. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину четверту статті 442 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

104. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 463 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*».

105. Визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною) частину третю статті 463 Кримінального процесуального кодексу України в частині формулювання «*Великої Палати Верховного Суду*»

106. Визнати конституційне провадження у справі за цим конституційним поданням невідкладним.

107. Залучити до участі в конституційному провадженні представника суб'єкта права на конституційне подання за дорученням:

Народного депутата:

Дубінського Олександра Анатолійовича (вул. Грушевського, 5, м. Київ, 01008; ел. пошта: dubinskyu@rada.gov.ua)

Брати участь у конституційному провадженні за цим конституційним поданням доручаємо:

Народному депутату:

Дубінському Олександрю Анатолійовичу (вул. Грушевського, 5, м. Київ, 01008; ел. пошта: dubinskyu@rada.gov.ua)

Додатки:

1. Список підписів народних депутатів України (додаток до конституційного подання)
2. Закон України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (витяг)

3. Кодекс адміністративного судочинства України від 06.07.2005 № 2747-IV (витяг)
4. Господарський процесуальний кодекс України від 06.11.1991 № 1798-XII (витяг)
5. Цивільний процесуальний кодекс України від 18.03.2004 № 1618-IV (витяг)
6. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI (витяг)
7. Конституція України (витяг)
8. Рішення Конституційного Суду України від 18 лютого 2020 року № 2-р/2020
9. Рішення Конституційного Суду України від 23 грудня 1997 року № 7-зп
10. Рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України від 7 листопада 2016 року № 145/зп-16 зі змінами внесеними 15 листопада 2016 року № 152/зп-16
11. Висновок Конституційного Суду України від 30.01.2016 року № 2-в/2016
12. Рішення Конституційного Суду України від 11 грудня 2003 року № 20-рп/2003
13. Рішення Конституційного Суду України від 1 грудня 2004 року № 19-рп/2004
14. Рішення Конституційного Суду України від 5 жовтня 2005 року № 6-рп/2005
15. Рішення Конституційного Суду України від 7 травня 2002 року № 8-рп/2002
16. Рішення Конституційного Суду України від 1 квітня 2008 року № 4-рп/2008
17. Рішення Конституційного Суду України від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004
18. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005
19. Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010
20. Рішення Конституційного Суду України від 8 вересня 2016 року № 6-рп/2016
21. Закон України «Про Конституційний Суд України» (витяг)

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини 2 статті 37, статті 45, пункту 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (з подальшими змінами), окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747-IV (з подальшими змінами), Господарського процесуального кодексу України від 06 листопада 1991 року № 1798-XII (з подальшими змінами), Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618-IV (з подальшими змінами), Кримінального процесуального кодексу України від 13.04.2012 року № 4651-VI (з подальшими змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1	Дубінський Олександр Анатолійович	300	
2	Матусевич Олександр Борисович	292	
3	Васильовська Світлана Олександрівна	302	
4	Рубцов Валерій Валерійович	235	
5	Коричук О.О.	370	
6	Бурдак М.А.	240	
7	Трошук Є.Я.	291	
8	Герман Ф.В.	250	
9	Котляр А.В.	44	
10	Струнська В.О.	39	
11	Григорук	414	
12	Миронюк С.В.	413	
13	Сторожук Ф.О.	270 ⁴⁵	
14	Медведь В.В.	242	
15	Кривий О.М.	412	
16	Бобляк А.Р.	346	
17	Данкович М.І.	226	
18	Бережко М.Ю.	352	
19	Лисенко С.В.	382	

19 (дев'ятьмайдя ть) підписів

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини 2 статті 37, статті 45, пункту 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (з подальшими змінами), окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747-IV (з подальшими змінами), Господарського процесуального кодексу України від 06 листопада 1991 року № 1798-XII (з подальшими змінами), Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618-IV (з подальшими змінами), Кримінального процесуального кодексу України від 13.04.2012 року № 4651-VI (з подальшими змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
20	Шенгерова Іван	112	
21	Клогодя А.Ф.	80	
22	Висель М.В.	42	
23	Козубовський Т.П.	331	
24	Земляк Т.М.	53	
25	Селіванов О.Г.	154	
26	Степанович А.В.	90	
27	Зюбушко П.П.	158	
28	Хириленецький О.С.	391	
29	Яремко Б.В.	416	
30	Козачук Д.	14	
31	Саргачев О.В.	381	
32	Поліщук М.Р.	94	
33	Гришко С.П.	110	
34	Кравчук Е.М.	108	
35	Горбенко Р.О.	105	
36	Корієнко О.С.	7	
37	Кучменко А.В.	50	
38	Мельник О.В.	351	

19/дів'ятнадцять/підписів

ДОДАТОК ДО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 1 частини 2 статті 37, статті 45, пункту 12 розділу «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII (з подальшими змінами), окремих положень Кодексу адміністративного судочинства України від 06 липня 2005 року № 2747-IV (з подальшими змінами), Господарського процесуального кодексу України від 06 листопада 1991 року № 1798-XII (з подальшими змінами), Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618-IV (з подальшими змінами), Кримінального процесуального кодексу України від 13.04.2012 року № 4651-VI (з подальшими змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
39	Гігучко Р.А.	100	
40	Демурян А.С.	354	
41	Косач К.І.	350	
42	Усєнін О.О	83	
43	Заринський А.О	332	
44	Гонимов В.І.	386	
45	Сиромоненко А.К.	299	
46			
47	Всього 45 (сорок п'ять) підписів		
48	народних депутатів України.		
49	Керівник Управління кадрів		
50	Апарату Верховної		
51	Ради України		
52			Т.Т. Ткаченко
			27.07.2020р.
53			
54			
55			
56			
57			

4(сім) підписів